

İnsanın mite ihtiyacı var, kendine anlam verebilmesi için bir hikayede yer alması gerekiyor, bu hikaye *sıkıcı* hayatından bir parça değil, ona önemli bir şeylerin parçası olduğunu anlatan bir şey olmalı.

Kimse otuz kuruş için hayatını ortaya koymaz demiş Napoleon, onlara uğruna ölebilecekleri bir sebep vermelisiniz.

İnsanların garip, hiç olmayacak, azıcık düşünüldüğünde musluğun altına tutulmuş tuz gibi eriyecek iddiaları bu kadar fazla tekrar etmelerinin sebebi de, kendilerini bir hikayenin parçası olarak görebilmeleri. İnsanların *inanç alanı* diyerek birbirlerine tanıdıkları hakların sebebi de bu, hepimiz bir şeylere inanıyoruz, bunları çoğunun fazla incelendiğinde boş olduğunun da farkındayız, velakin onlara inanmaya *mahkumuz*, yoksa hayatımız çözümlüverecek ve *bedavadan* edindiğimiz mutluluk yok olacak.

Laiklik dediğimiz şeyi de böyle tarif etmek daha doğru olabilir, neticede bugün Atatürkçüler de din-darların sarılması gibi sarılıyor hikayeye. _Dileyenin dilediği hikayeye inanma hakkı vardır, ancak bu hikayelere bakarak toplumu yönetemez__ bence yapılmaya çalışılan Laiklik tariflerinden daha geniş ve anlamlı.

Hikaye deyince yanlış anlaşılmasın, bunların *tanım itibarıyla yanlış* olmaları şart değil, genelde yanlış, ancak doğru da olabilirler, önemli olan insanların günlük hayatlarının dışında ve bu hayatlarına aslında olmayan bir anlam katıyor olması.

İnsanların mitlerine dokunmayı sevmiyorum. Boş yere üzüntü.